

Maruščiny narozeniny

Jednoho pátečního večera seděla sloní rodinka pěkně pohromadě v obývacím pokoji. Nejmladší ze slůňat, které se jmenovalo Maruška, si prohlíželo knížky. Její bráškové si hráli na kouzelníky a rodiče s úsměvem sledovali své tři potomky. Jakmile odbila osmá hodina, maminka Žofie odešla Marušku uložit do postýlky a přikázala ostatním slůňatům, ať už se také odeberou do svých sloních pelíšků. Když dům ztichl, čekala maminku Žofii a tatínka Huberta důležitá porada. „Maruščiny narozeniny se blíží, musíme to dítě něčím překvapit,“ připomněl tatínek Hubert. „Oslava se bude konat v neděli na zahradě u babičky s dědou a bábi slíbila, že upeče Maruščin oblíbený dort z banánů a křehkých zelených výhonků. Ty nezapomeň pozvat příbuzné a kamarády,“ řekla maminka. „To je již zařízeno, milá Žofie.“ „Tak to už jen zbývá to překvapení udržet v tajnosti před Maruškou,“ dodala maminka a zhasla lampu.

„Děti, děti, za chvíli pojedeme na návštěvu k babičce a dědovi, tak se připravte,“ popoháněl v neděli tatínek Hubert sloní drobotinu. Když dorazili, tak to vypadalo, jako kdyby babička s dědou nebyli doma. Všude bylo ticho. Skvělé, takto přesně jsem si to představovala, pomyslela si maminka. Děda otevřel dveře a pozval je dál. „Maruško, potřebuju tě v kuchyni,“ ozvala se babička. Ostatní honem spěchali na zahradu. Za chvíli se objevila také babička s Maruškou. V tom okamžiku se začaly dít věci. Ozvala se sloní kapela a sborové zatroubení: „Krásné narozeniny, Maruško!“ Malá sloní slečna zůstala stát s otevřenou pusou. Taková krása! Všude byly nafouklé barevné balónky, hosté měli veselé narozeninové čepičky a uprostřed stál její oblíbený dort, až se sliny sbíhaly. A vedle dortu byla obrovská krabice převázaná červenou mašlí. A nastalo rozbalování a mlsání a radování a tancování. Kapela vyhrávala jeden sloní hit za druhým, to se to vrtělo a podupávalo.

Malou Marušku však více zaujaly pestrobarevné balónky, pohupovaly se ve svěžím vánku jako motýlci. Maruška sbírala jeden po druhém a těšila se, až ostatní překvapí velkou balónkovou kyticí. „Co se to děje?“ zahihňala se Maruška. Byla najednou lehounká a cosi ji nadnášelo. A stále výš a výš. „Maminko, tatínku, já letím!“ volala Maruška. Ale rozjaření rodiče neslyšeli. Maruška se už vznesla nad stromy i domy a začala se trochu bát.

„Maminkóóó, já chci dolů!“ Teď teprve ji maminka uslyšela. „Maruško, dítě, kam to letíš? Huberte, udělej něco!“ Hudba přestala hrát a hosté se zděšením sledovali Marušku. „Jak ji sundáme?“ přemýšlel tatínek s dědou. Vtom se u Marušky objevil papoušek Ríša. Již chvíli pozoroval to nadělení. „Neboj se, Maruško, za chvíli budeš dole,“ chlácholil vyděšenou sloní

holčičku. Zobákem opatrně praskal jeden balónek za druhým, aby se Maruška pomalu začala snášet k zemi. Tam už na ni čekala náruč vyděšených rodičů a sourozenců. „Já jsem letěla jako pták!“ prohlásila hrdě Maruška. „Tys nám dala, holka nezbedná!“ ulevila si babička. Maminka si otírala slzičky a tiskla Marušku k sobě. „Mami, to jsou skvělé narozeniny... Ale kde je Ríša?“ ozvala se Maruška. Ale ten už byl daleko. A kroutil hlavou, že si ve vzduchu poletují sloni.

Renata Vinklárková